

— О-хобо! Добре дошла Гаргушо! Какво така се накани?

— Дойдохъ да видя дългоухитъ четверокраки, какъ каратъ зимата въ гората.

— Благодаря, благодаря, Гаргушке! Много мило отъ твоя страна, че си помислила и за насъ! Слава Богу, добре сме! Току нѣмамъ съ какво да те нагостя!

— Нѣмашъ ли? Слушай тогава! Знаешъ ли, кжде живѣе дѣдо Пѣйо?

— Въ двора съ кривата круша, нали?

— Тамъ, тамъ, — рече Гаргуша.

— Вчера му умрѣ теленцето. Има хубаво месце за хапване!

— Благодаря, намуси се Лиса. Азъ мърша не ямъ! Кокошчици, кокошчици, нѣма ли?

— О-хооо!... има, има! Каквито сж тлѣстички, цѣлъ курникъ! Баба Пѣйовица само съ чисто зърно ги храни! А пкъ единъ тлѣстъ пую иматъ, не ти е работа!

Лисанка взе да се облизва.

— Но той има и лошо куче?

— Не бой се, мръкне ли се, ти мини презъ долния плетъ, заобиколи плѣвника и право въ курника. И гледай, хемъ, пуяка да дотърешъ! Само по-скоро, че умирамъ отъ гладъ.

Мръкна се. Лисанка тихо се промъкна до плета и се ослуша.

— Аууу, бау, бау! — залая Мурджо и вирна муцуна. Замириса му на неканенъ гостъ... Лиса се притаи. Мурджо обиколи двора, надникна

и край заровеното теленце, па се сви пакъ на кравай въ плѣвника. Лиса на прѣсти пропѣлзѣ и се пхна въ курника. Вжтре настана страшна олелия. Пѣтльо заудря крила, кокошкитъ закрѣкаха тревожно, но за нѣколко минути всичко утихна. Лиса ги издуши до една. Па като прегриза шията на пуя, метна го на гърбъ и бѣжъ да я нѣма! Но дѣдо Пѣйо усѣти, скочи, грабна чифтето и хайде навънъ.

— Бумъ! Ху, ху, ху! — гръмна и завика той.

Мурджо скочи сънливъ и виновенъ, че Лиса го издебнала, наостри уши и бѣсно се впусна следъ нея.

— Хо, хо, хооо! дръжъ Мурджо, дръжъ! — викна по-силно дѣдо Пѣйо. Па, като надникна въ курника, стжписа се!... Дойде съ газеничето и баба Пѣйовица. И като видѣ издушенитъ кокошки, писна, та чакъ махалата процепа. Прокле лисицата. Па като почна и дѣда Пѣя:

— Думахъ ли ти азъ тебе да затворишъ курника! Нѣ ти сега! Днесъ теленцето, сега кокошкитъ, а пкъ ти яжъ камъни!

Въ това време Мурджо настигае Лиса.

— Дръжте се, крачка! — викаше тя и съ сетни сили прескачаше трънака, лжкатушеше хитро край храститъ и гледаше, горката, веднажъ само да пипне гората. Но Мурджо бѣше вече задъ нея. Единъ скокъ и, хопъ, хвана Лиса за дъл-